

SARAH LARK

*Tähtien
tavoittelijat*

SARAH LARK

★

*Tähtien
tavoittelijat*

Suomentanut Sanna van Leeuwen

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Sanna van Leeuwen
Alkuteos *Himmelsstürmerinnen – Wir greifen nach den Sternen*
© 2024 by Bastei Lübbe AG, Cologne

ISBN 978-952-403-860-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

LAPSUUDEN
HAAVEITA

Skottlanti, 1873–1880

Ailis

THORGALE HOUSE, HARDIN KLAANIN
SUKUKARTANO, KESÄ 1873

Ensimmäisen kerran Ailis katsoi ylös tähtiin, kun hänen lapsenpiikansa unohti ajan kulun. Larna, nuori lastenhoitaja, oli alun perin ollut Thorgale Housen kartanossa sisäpiikana mutta saanut Ailisin äidiltä ylennyksen muutta mutkitta, kun kartanon tytär oli kasvanut ulos vaipoista. Vauvaikäisenä Ailisia hoitanut nainen oli joutunut lähtemään, kun perheeseen ei alkanut heti kuulua toivottua toista lasta.

Ailisille hoitajan vaihtuminen merkitsi vapautumista joustamattomasta päiväohjelmasta, johon kuului syöttöä, vaipan vaihtoa, huviajelua puistossa ja lyhyt päivittäinen esittely vanhemmille. Vasta viisitoistavuotias Larna oli hullaantunut pikku suojattiinsa ja hoiti Ailisia kuin rakasta nukkea. Nuori tyttö kanniskeli lasta ympäriinsä, kutitteli häntä ja leikki hänen kanssaan. Larna lauloi Ailisille lauluja ja lapsen hiukan vartuttua kertoi hänelle tarinoita. Larna selvitti Ailisin hennot ruskeat kiharat varovasti pehmeällä harjalla, vertasi hänen vihreitä, ruskeiden täplien pilkuttamia silmiään mustarastaan muiniin ja kehui hänen sievää nykerönenäänsä.

Nyt Larna oli seitsemäntoista ja Ailis nelivuotias, eikä heidän rakastava suhteensa ollut muuttunut miksikään. Viime kuukausien kuluessa Larnan elämään oli kuitenkin tullut myös Aidan, nuori puutarhuri. Larna ja Ailis tapasivat nuorukaista kartanon puistossa, missä Aidan veisteli Ailisille puuhevosia ja vaihtoi suudelmia Larnan kanssa.

Myös tänä kuulaana, lämpimänä kesäpäivänä he olivat viettäneet iltapäivän puistossa. Aidanin piti laittaa muutamia kukkaistutuksia, ja Larna ja Ailis ”autoivat” häntä työssä. Pikkutyttö käytteli innoissaan pientä puutarharavaa ja kastelukannua ja oli lopen väsynyt, kun kolmikko lopulta istahti nurmikolle lepäämään. Larna oli ottanut Ailisin iltapalan mukaan ulos, ja pikkuinen mutusteli voileipänsä ennen kuin nukahti uupuneena huovalle.

Larna ja Aidan käyttivät rauhallisen hetken hyväkseen ja ojentautuivat pitkäkseen toiselle huovalle – ja unohtivat ajan kulun.

Ailis oli hiukan ihmeissään, kun hän silmänsä avatessaan huomasi, ettei ollutkaan lastenhuoneessa vaan edelleen puistossa, jossa sininen taivas oli värjäytymässä punertavaksi ja aurinko piiloutumaisillaan kukkulan taakse. Pikkutyttö katseli maisemaa lumoutuneena ja totesi, että auringon mukana katosi valokin. Taivaan sini muuttui tummemmaksi ja melkein mustaksi – ja äkkiä siihen ilmestyi kultaisia valopilkkuja. Yksin tai muodostelmissa ne valaisivat ääretöntä avaruutta, joka levittäytyi Ailisin yllä. Lapsi sai tuskin henkeä ihastuksestaan. Hän ei ollut koskaan ollut ulkona pimeällä – tämä luonnonnäytelmä oli hänelle jotain aivan uutta.

”Larna!” Kiihdyksissään Ailis huusi lapsenpiikansa nimeä. Larna nukkui viereisellä huovalla Aidanin käsi-

varsilla, mutta nousi heti Ailisin äänen kuullessaan. Hän hätääntyi suunniltaan.

”Aidan, Aidan, voi taivas, me nukahdimme! Ailisin pitäisi olla jo vuoteessa – ja sitä ennen minun olisi pitänyt käydä näyttämässä häntä rouvalle... mieluiten kylvetettyä ja puhtaissa vaatteissa... Nyt on pidettävä kiirettä! Kunpa kukaan ei olisi huomannut!”

Larna hypähti jaloilleen, keräsi Ailisin retkievää hädästä koriin ja nosti pikkutytön kainaloonsa – vaikka Ailis olisi tietysti osannut kävellä jo itsekin.

”He eivät saa nähdä meitä yhdessä!” Aidan huudahti ja näytti epäroivän, oliko hänen parempi juosta heti tiehensä vai auttaa ensin Larnaa viemään tavarat sisälle.

Ailis ei välittänyt heidän kiihtymyksestään. Taivaan valot olivat hänestä paljon kiinnostavampi ilmiö kuin Larnan ja Aidanin hätäinen lähtö.

”Mitä nuo on?” hän kysyi Larnalta ja osoitti taivaalle.

Nuori nainen vilkaisi pikaisesti ylös. ”Tähtiä, kulta. Ne ovat tähtiä...”

Ne olivat viimeiset sanat, jotka Ailis kuuli rakkaalta hoitajaltaan. Tyttö ei enää muistanut tarkkaan, mitä kaikkea sinä yönä tapahtui – vain, että Aidan ja Larna törmäsivät suoraa päätä ryhmään palvelijoita, jotka kolusivat puisto-lyhydty mukanaan.

Lady Alison Hard oli kiihtynyt suunniltaan, kun Larna ei ollut tuonut lasta hänen luokseen. Vastoin parempaa tietoaan – missä muuallakaan nuori lapsenpiika ja hoidokki olisivat voineet olla kuin puistossa tai jossain kartanon alueella? – kartanonrouva oli rummuttanut etsintäpartion koolle ja kierteli itse sisällä talossa voivottellen ja itkien. Kun Larna nyt löytyi yhdessä Aidanin

kanssa, hän laski nopeasti yhteen yksi ynnä yksi. Lady Alison syytteli nuorta naista kiivaasti, jolloin Ailis pillah-tti pelästyneenä itkuun ja hänet tyrkättiin ensi alkuun keittiöapulaisen syliin, kunnes hänen äitinsä ehti oma-kätisesti viemään hänet vuoteeseen. Hämmäntynyt pikku-tyttö nyhkytti hillittömästi ja huusi Larnaa. Lopulta hän itki itsensä uneen.

Larna ja Aidan karkotettiin kartanosta vielä samana yönä ilman palkkaa ja työtodistuksia. Komennon lasten-huoneessa otti lastenhoitaja Peterson, ankara, ei enää aivan nuori naisihminen, jonka univormu istui aina täy-dellisesti ja hilkka näytti vasta tärkätyltä. Siisti ulkoasu ei tietenkään sopinut riehakkaisiin leikkeihin ja eväs-retkiin puistossa. Ailisin päiväohjelma suunniteltiin taas valmiiksi pienintä yksityiskohtaa myöten, ja erkkeri-ikkunan paksut samettiverhot sulkeutuivat kauan ennen kuin tähdet ilmestyivät taivaalle. Ailis melkein uskoi pienten valopilkkujen olleen vain unta, mutta eräänä yönä hän huomasi, että hoitaja Peterson nukkui sikeästi. Nainen ei herännyt, kun pikkutyttö kipusi vuoteestaan ja ryömi erkkeriin verhojen alta. Isoista ikkunoista tai-vas näkyi hyvin, eikä Ailis voinut saada tarpeekseen lois-tavien tähtien yöllisestä näytelmästä. Joka yö ne eivät kuitenkaan ilmestyneet. Joskus taivas oli vain pimeä tai siellä loisti korkeintaan kaikkein suurin yövalo, joka kaiketi oli kuu. Se esiintyi joskus saduissa, joita hoitaja Peterson luki Ailisille tunnollisesti puoli tuntia päivässä, ja sillä sanottiin olevan kasvot, jotka eivät lapselle kui-tenkaan näyttäytyneet. Se ei myöskään ollut aina pyö-reä, vaan joskus puolipallon tai sirpin muotoinen. Ailis olisi halunnut tietää, mistä se johtui. Ja mistä tähdet tu-livat... Siltä kannalta hän oli melkein iloinen, kun eräänä

iltana hoitaja Peterson yllätti hänet erkkeristä. Nainen tietysti torui häntä, mutta nyt Ailis ainakin saattoi esittää kysymyksensä.

”Onko kuu piilossa?” Ailis kysyi ujoin, kun hoitaja vei hänet takaisin vuoteeseen.

”Totta kai se on!” hoitaja vastasi. ”Se ei halua nähdä tuhmia lapsia!”

Ailis puri huultaan. Oli parasta jättää kertomatta, että hän oli jo usein ihastellut kuuta koko kauneudessaan.

”Entä tähdet?” tyttö kysyi. ”Mistä tähdet tulevat?”

Lastenhoitaja peitteli hänet tottunein liikkein. ”Jokainen tähti on jonkun kiltin pikkutyön sielu, jonka Jumala on hakenut luokseen taivaaseen. Siksi lasten täytyy aina olla kilttejä, loistavana esimerkkinä...”

”Mutta pitääkö lasten ensin kuolla?” Ajatus, että hän saattaisi jonain päivänä olla itsekin valaisemassa taivasta, ei tuntunut houkuttelevalta.

”Nuku nyt!” hoitaja väisti kysymyksen. ”Jos Luoja suo, meillä jokaisella on huomenna uusi päivä edessämme.”

Ailis vaikenä – ja tunsi hienoista syllisyyttä, koska ei uskonut hoitajaansa. Hän oli jo ehtinyt todeta, että päivän ja yön vaihtelu, kuun ja tähtien vaellus taivaan yli ja auringon nousu ja lasku noudattivat tiettyä rytmiä. Hänen käyttäytymisellään ei taatusti ollut siihen osaa eikä arpaa.

Lastenhoitaja Peterson saattoi ehkä kuvitella olevansa taivaan ja maan napa, mutta Ailis Hard ei.

Haily

OLD LANE MANOR, SYKSY 1873

”Haily tahtoo vauvan!”

Periaatteessa nelivuotias Haily Hard osasi jo puhua kokonaisin lausein, mutta erityisen tärkeissä asioissa hän turvautui vielä lapsenkieleen. Kyseisen vauvan äiti Anna Coxwold, joka työskenteli palkollisena Hardien kartanon Old Lane Manorin keittiössä, näki sen määrätietoisenä yrityksenä kiinnittää ympäristön huomio itseensä. Varsinkin lady Mairead Hard kiiruhti aina välittömästi paikalle, kun Haily taantui pikkulapseksi – ja pyrki täyttämään tytön toiveet alta aikayksikön.

Anna oli kuitenkin vakaasti päättänyt asettua poikkiteloin. ”Haily-neiti, saatte mielihyvin katsella pikku Emilyä ja silittääkin vähän, mutta hän on silti minun vauvani!” hän selitti suloiselle vaaleatukkaiselle pikkutytölle, joka väänsi heti suunsa mutruun ja alkoi tuhertaa itkua. Anna oli tuonut pikkuruisen Emilyn, jota saattoi tuskin uskoa jo muutaman kuukauden ikäiseksi, kartanoon tänään ensimmäistä kertaa. Vastentahtoisesti tietysti, mutta hänellä ei ollut isompia lapsia eikä sukulaisiakaan, jotka olisivat voineet hoitaa vauvaa hänen ollessaan töissä. Ja töihin hänen oli aika palata – jo

pian Emilyn syntymän jälkeen lady Mairead oli kysellyt häntä kärsimättömänä. Annan vastuulla olivat leivonnaiset ja makeat jälkiruoat, ja Haily kaipasi jo herkkupikkuleipiään.

Periaatteessa mikään ei estänyt Emilyä nukkumasta keittiössä omassa korissaan sillä aikaa kun hänen äitinsä leipoi ja laittoi ruokaa. Ilmapiiri keittiössä oli leppoisa, eikä muuta henkilökuntaa häirinnyt, vaikka lapsi joskus itki. Herrasväen huoneisiin ääni ei missään tapauksessa kantanut. Jokainen oli myös osannut odottaa, että pikku Haily tulisi lastenhoitajansa kanssa keittiöön työntämään nenänsä Annan kattiloihin. Hän teki niin usein ja näpisti joka kerta muutaman pikkuleivän tai makeisen. Mutta sitä he eivät olleet arvanneet, että pikkutyttö haluaisi Annan vauvan omakseen.

”Etkö mieluummin maistaisi muffinia, Haily?” lastenhoitaja Tamlin yritti kääntää pikkuneidin huomion pois vauvasta. Hoitaja katsoi Annaa anteeksipyytävästi. Hän ei uskaltanut käskää hoidokkia. Hailyn äiti lady Mairead ei niinkään odottanut, että hoitaja kasvattaisi hänen tyttärtään, vaan pikemminkin viihdyttäisi lasta ja täyttäisi tämän kaikki toiveet.

”Haily tahtoo vauvan! Vauva mukaan. Vauva nukkumaan nukensänkyyn.” Haily kumartui lumoutuneena korin ylle katselemaan nukkuvaa Emilyä ja yritti ottaa vauvan syliinsä.

”Vauva syliin!” tyttö vaati.

”Eikö hän saisi ottaa sen hetkeksi?” lastenhoitaja pyysi epätoivoisena. ”Voimmehan me varoa, ettei hän pudota lasta...”

”Tamlin, siitä ei ole ollenkaan kysymys!” Anna sanoi ankarasti. ”Tietysti hän saisi pidellä Emilyä hetken,

mutta hänen on opittava, että Emily on lapsi eikä miikään nukke. Ja ettei hän voi saada kaikkea, mitä haluaa.”

Siitä hoitaja oli epäilemättä samaa mieltä, muttei halunnut vaarantaa työpaikkaansa.

”Minä menen kertomaan äidille!” Haily näytti ymmärtäneen, ettei pääsisi lapsenkielen avulla puusta pitkään, ja vaihtoi strategiaa. Voivotteleva hoitaja kintereilään tyttö lähti kipittämään kohti herrasväen asuintiloja.

Anna ja muut keittäjät katsoivat heidän peräänsä päätään pyöritellen.

”Kohtapa nähdään, miten armon rouva järjestää asian”, tokaisi Laurie, yksi keittiöpiioista, joka oli tunnettu löyhästä suuvarkistään. ”Tuskin hän juuri tänään rupeaa opettamaan ipanalle ei-sanaa!”

Anna huokaisi. Hän ei aavistellut hyvää. Lady Mairead oli täysin pikku tyttärensä lumoissa. Haily oli hänen nuorin ja todennäköisesti viimeinen lapsensa. Ennen tytärtä hän oli saattanut maailmaan kolme poikaa ja siten enemmän kuin täyttänyt velvollisuutensa Hardin klaania kohtaan. Toisin kuin monissa muissa Skotlannin aatelissuvuissa, Hardeilla omaisuus periytyi isältä pojalle. Jos Thorgalen markiisin tittelin kantajalla ei ollut omia poikia, hänet perivät hänen veljensä, miespuoliset serkkunsa tai näiden miespuoliset perilliset. Tällä haavaa arvonimeä kantoi Thorgale Housen Charles Hard, jolla oli toistaiseksi vain yksi tytär – Ailis, joka oli samanikäinen kuin serkkunsa Haily. Lady Alisonilla oli vaikeuksia saada lapsia, joten oli hyvin mahdollista, että joku lady Maireadin ja sir Williamin pojista perisi markiisin arvonimen jonain päivänä. Myös Williamin ja Charlesin vanhimmalla veljellä Connorilla oli jo poika, kuusivuotias George.

Lady Maireadilla oli siis ollut varaa toivoa tytärtä sydämensä pohjasta, ja nyt hän hemmotteli Hailya olan takaa. Sir William ei asettunut poikkiteloin, tyttären kasvatusta ei kiinnostanut häntä.

Ei aikaakaan, kun talonrouva ilmestyikin keittiöön. Haily ja lastenhoitaja eivät olleet mukana – nähtävästi hän halusi selvittää ongelman Annan kanssa kahden kesken. Alkajaisiksi hän vilkaisi pikku Emilyä tarkemmin ja kehui ihastuttavaa vauvaa.

”Haily rakastui häneen heti!” rouva meni sitten asiaan. ”Hän haluaisi tytön lastenhuoneeseensa, ikään kuin pikkusiskoksi.” Hän hymyili.

Anna, joka oli vielä melko nuori mutta hyvinkin itsevarma, ei vastannut hymyyn. ”Kaiketi enemmän nukeksi”, hän sanoi jäykästi.

Lady Mairead naurahti hermostuneesti. ”Äh, höpsistä, Anna! Eihän vauva ole leikkikalua! Mutta jos antaisitte Emilyn viettää päivittäin vähän aikaa Hailyn kanssa, siitä varmasti tulisi mukavaa molemmille lapsille! Hoitaja Tamlin voisi huolehtia heistä ja siten helpottaa teidän työtänne...”

Se piti epäilemättä paikkansa. Anna voisi omistautua rauhassa töilleen keittiössä.

”Minä imetän lastani”, hän huomautti silti, mikä nostatti hienoisen punan talonrouvan kasvoille. Kuten aatelioppiireissä oli tapana, kartanon lapsille oli hankittu imettäjä.

”Voitte käydä katsomassa Emilyä milloin vain”, rouva houkutteli.

Anna näytti epäilevältä. Keittiömekossaan hän ei voisi näyttäytyä herrasväen tiloissa. Sisäpiioilla oli siistit univormut. Anna pistäisi ikävästi silmään tahraisessa esiliinassaan.

”Tai hoitaja voi tuoda pikkuisen tänne luoksenne”, rouva tarjosi vaihtoehtoa ilmeisesti ajateltuaan samaa.

”Minun on ensin keskusteltava mieheni kanssa”, Anna sanoi vältellen.

Lady Mairead hymyili säteilevästi. ”Tehkää se! Minulakin muuten olisi hänelle asiaa. Meillähän on auki ensimmäisen miespalvelijan paikka, ja olemme ajatelleet, ettemme ilmoittaisikaan siitä, vaan ottaisimme työhön jonkun omista kokeneista palvelijoistamme...”

”Hän haluaa ostaa lapsen meiltä!” Anna kivahti illalla. Hän asui miehensä kanssa mökissä pienessä kylässä Old Lane Manorin mailla. Heidän kotinsa ei ollut suuri, mutta Anna oli sisustanut sen kodikkaaksi. Takassa paloi tuli, ja Emily nukkui rauhallisesti korissa, jonka Anna oli punonut itse.

”No, älähän sentään liioittele!” Ben Coxwold, joka työskenteli Hardeilla sisäpalvelijana, harjasi univormunsa huolellisesti ja ripusti sen kaappiin seuraavaa päivää varten. ”Emily olisi siellä vain sen aikaa, kun olet töissä kartanolla. Illalla toisit tytön takaisin kotiin.”

”Toistaiseksi”, Anna sanoi. ”Mutta mitä, jos he lopulta haluavat Emilyn kokonaan? Tai jos Emily alkaa viihtyä siellä paljon paremmin kuin täällä eikä enää haluakaan palata kotiin?”

Ben heilautti kättään. ”Toistaiseksi hänelle tuntuu olevan melko yhdentekevää, missä hän nukkuu päivällä, mutta yöt hän huutaa läpeensä. Hoitaja Tamlin palauttaa hänet mielihyvin, ja tarvitsehan pikkuneiti Hailykin yöunensa.”

Anna itsekin olisi ollut hivenen pitempien yöunien tarpeessa, sillä tällä hetkellä Emily piti vanhempansa

hereillä puolen yötä. Hailyn ihastus kyllä hiipuisi nopeasti, jos hänen kiihkeästi toivomansa elävä nukke ei enää hymyilisikään suloisesti vaan huutaisi päivälläkin kuin pistetty sika, ellei kaikki sujuisi hänen mielensä mukaan.

”Ja mitä pahaa siinä olisi”, Ben jatkoi, ”jos he tukisivat Emilyä myöhemminkin? Tiedät kyllä, miten vaatimatonta opetus on kyläkoulussa. Kirkkoherran opissa lapset oppivat tuskin edes lukemaan ja kirjoittamaan. Haily-neiti sen sijaan saa kotiopettajattaren – ja yhdessä leikkitoiverin kanssa opiskelu olisi haus Kempaa. Emilylle se olisi mahdollisuus, vaikka hän onkin Hailya nuorempi.”

”Mahdollisuus? Että rouva kasvattaa hänestä samanlaisen hemmotellun kakaran kuin omasta tyttärestään?” Anna hymähti ja hajotti upean tumman tukkansa, joka oli kiinnitetty päiväksi hilkan alle. ”Jonain päivänä Emily ei enää alennu luomaan meihin katsettakaan.”

Ben pudisti päätään. ”Meidän tehtävämme on estää niin käymästä”, hän sanoi.

Seuraavana aamuna vastahakoinen Anna peitteli tyttärensä hienoimmilla pellavalakanoilla sijattuun kehtoon, jossa oli tähän saakka maannut Hailyn aidon kokoinen vauvanukke. Anna oli aikonut jättää lastenhoitajalle myös vaippoja, mutta Tamlin osoitti pinoa pehmeitä liinoja, joihin oli kirjailtu Hardin vaakuna, ja Hailyn vauvanvaatteita, jotka olivat vielä kaapeissa.

”Haily-neiti haluaa pukea vauvan nätisti”, lastenhoitaja sanoi ujosti.

Anna vetäytyi keittiöön hampaitaan kiristellen.

Donella

CLIFF TOWER, KEVÄT 1880

Donella oli piilossa. Niin hän oli melkein jatkuvasti. Jos kotiopettaja ei valvonut, George-veli ei antanut hänelle siunaaman rauhaa. Tyttöjen kiusaaminen oli Georgen ehdotonta lempipuhua, heti kannoilla tulivat palveluväen härnääminen ja eläinten rääkkääminen. Kartanon kissat ja koirat olivat oppineet pysyttelemään poissa hänen tieltään, aivan kuten pikkusiskokin. Tänään oli erityisen tärkeää, ettei Donella joutuisi veljensä käsiin. Perhe lähtisi aivan kohta Thorgale Houseen juhlimaan markiisin syntymäpäivää. Klaanipäälliköllä oli tapana kutsua merkkipäivinä ympärilleen koko suuri sukunsa ja herttuakunnan lukuisia merkkihenkilöitä – ja Donella oli puettu juhlan mukaisesti. Äidin kamarineiti oli auttanut hänen ylleen valkoisen pitsileningin, joka oli koristettu sinisin nauhoin. Suorat punertavan vaaleat hiukset oli kesytetty taidokkaalle palmikkokampaukselle, jota varten Donellan oli pitänyt istua hiljaa tuntikausia, ja kampauksen kruunasi värikäs kukkaseppele. Kun George oli huomannut pääkoristeen, hän oli heti yrittänyt siepata sen sisareltaan. Epäilyksettä poika repisi hennon punoksen sekunneissa kappaleiksi ja väittäisi

myöhemmin, että Donella oli itse syypää. Vanhemmat uskoivat Georgea melkein aina – eivätkä vain siksi, että heidän tyttärellään todellakin oli taipumusta purkaa esineitä ja koota ne jälleen. Yksitoistavuotias oli palavasti kiinnostunut kahvimyllyn tai kellopelin toimintaperiaatteista, eikä hän aina onnistunut liittämään osia uudestaan oikeille paikoilleen. Hän ei kuitenkaan koskaan rikkonut mitään tahallaan ja tunnusti aina heti, kun oli tehnyt jotain väärin. George sen sijaan oli katala ja vieritti omat virheensä hanakasti toisten niskoille. Kartanossa kaikki tiesivät sen – vain vanhemmat katsoivat sitä läpi sormien. Olihan George pääperijä, sukupolvensa vanhin poika. Jos Thorgalen markiisi ei saisi omaa poikaa, hänen kuolemansa jälkeen arvonimi siirtyisi ensin Connorille, Georgen ja Donellan isälle. Markiisi Charlesin terveydentila oli kuitenkin erinomainen, joten oli hyvin mahdollista, että hänen avioliittoaan suunnattaisiin vielä miespuolisella perillisellä. Todennäköisyys kuitenkin pieneni jokaisen elinvuoden myötä, ja George kulki jo nokka sen mukaisesti pystyssä.

Donella kipitti portaat ylös isovanhempiensa asuintiloihin. Cliff Tower, meren rannalla kohoava kartano, kuului hänen äitinsä suvulle. Balincourteilla ei ollut miespuolisia perillisiä, joten omaisuus siirtyisi Donellan isovanhempien kuoltua lady Winifredille. Niin oli tapana useimmissa skotlantilaisissa aatelissuvuissa, mutta Hardit olivat poikkeus – ja koska Donellan isä, Connor Hard, ei saisi perintöä, aviopari oli heti häittensä jälkeen asettunut asumaan jyrkävään rannikkolinnaan. Tilaa siellä riitti. Cliff Tower oli niin sanottu asuintorni, keskiaikainen sekoitus linnoitusta ja asuintaloa. Varsinkin

yläkerrosten ikkunoista avautui henkeäsalpaava näköala merelle, vaikka ikkunat olivatkin pienenpuoleisia. Isovanhempien huoneisto erkkereineen ja parvekkeineen oli kauniimpi ja valoisampi kuin Hardien, ja Donella oleili siellä mielellään, sillä hän tiesi olevansa aina tervetullut. Koska Balincourtien salonki oli tyhjä, tyttö meni suoraan isoisän työhuoneeseen, josta käsin tämä edelleenkin johti tilustensa asioita. Donella rakasti huonetta, jossa tuoksui isoisän piipulta ja vanhoilta nahkakantisilta kirjoilta. Frederick Balincourtilla oli laaja kirjasto, eikä häntä häirinnyt, että Donella tutki hänen kirjojaan. Yksitoistavuotias osasi lukea hyvin – hän oli oppinut alkeet Georgen kotiopettajalta, mutta koska tämä oli valittanut sisarusten riitelevän alituisen, perhe oli vuosi sitten palkannut *mademoiselle* Durant’n opettamaan Donellalle ranskaa, pianonsoittoa ja piirustusta. Hauskaa oli tytön mielestä vain viimeksi mainittu, mutta ikävä kyllä kotiopettajatar ei ollut lahjakas kuvataiteilija vaan osasi opettaa suojatilleen vain perustaidot.

Donella odotti löytävänsä isoisän kirjoituspöydän takaa, mutta tämä seisoikin keskellä huonetta karttapöydän ääressä ja tarkasteli eilen saapuneen lähetyksen sisältöä. Mies oli jo sulkemaisillaan rasian, mutta lapsenlapsensa huomattessaan hän kääntyi.

”Donna! Jopa sinä näytät tänään sievältä!” Isoisä hymyili kutsuessaan Donellaa lempinimellä, joka oli tytölle itselleenkin mieluisampi. Frederick Balincourt oli pitkä, melko hoikkana pysynyt mies, jonka leveistä kasvoista poskiparta teki samannäköiset kuin merimiehillä Donellan lastenkirjojen kuvissa. Hänellä oli lempeät vihreänruskeat silmät, ja harmaantuneessa tukassa oli

vielä muutama ruskea suortuva. Monet sanoivat, että tyttärentytär oli tullut ulkonäöltään häneen.

”Tulepa katsomaan, mitä annan lahjaksi Charlesedällesi! Toivon, että hän pitää siitä. Kerrankin jotain muuta herrainhuoneeseen kuin aina samoja hevosia ja maisemia.”

Hän nosti rasian kantta uudestaan ja antoi Donellan katsoa upeasti toteutettua kuparipiiirrosta. Kuvan aihe oli tytölle kuitenkin arvoitus. Se esitti eräänlaista värikkästä palloa, joka suippeni ylöspäin ja jonka alle oli kiinnitetty jokin korin tapainen. Hulluinta kuitenkin oli, että kapistus leijui ilmassa! Tulen yläpuolella nähtävästi, tai ainakin alapuolelta tuprusi savua tai höyryä.

”Mikä tuo on?” Donella kysyi kiinnostuneena. ”Ihan kuin... se lentäisi!”

Isoisä hymyili. ”Se on *Montgolfière*, maailman ensimmäinen kuumailmapallo! Montgolfier’n veljekset lähettivät sen ilmaan vuonna 1783 Versailles’n linnan puistosta. He panivat koriin kolme eläintä saadaakseen selville, selviytyisivätkö elävät olennot ilmapurjekuksesta.”

”No?” Donella kysyi. ”Tippuiko se maahan?” Jos niin ei ollut käynyt, eikö ilman pitäisi olla jo täynnä tuollaisia palloja? Voi, kunpa ihminen voisi lentää! Donella näki heti sielunsa silmillä oman pikku ilmapallonsa, jolla hän voisi yksinkertaisesti leijaila karkuun Georgen alituisia hyökkäyksiä.

Isoisä pudisti päätään. ”Ei suinkaan, päinvastoin. Periaatetta on kehitetty eteenpäin sen jälkeen. Alkuun *Montgolfière* lensi kuumalla ilmalla, myöhemmin pallo täytettiin kaasulla. Joka tapauksessa se kuljetti matkustajansa lyhyessä ajassa monen mailin päähän.”

Donella katsoi häntä ihmeissään. ”Minkä takia me sitten edelleen ajamme hevosvaunuilla Thorgale Houseen?”

Frederick Balincourt nauroi. ”Tietääkseni näitä kapi-neita pystyy ohjaamaan vain rajallisesti. Ja on kai melkoinen urakka saada ne ilmaan.”

”Miten on mahdollista, että ne edes lentävät?” Donella kumartui taas ihastuneena katsomaan kuvaa. ”Ja miten korkealla ne lentävät? Kuinka kauas tarkalleen? Eikö niiden ohjausta voisi parantaa jotenkin? Mistä ne muuten valmistetaan? Kankaastako?”

Isoisä heilautti kättään. ”En minä vain tiedä, Donna. En ole tekniikkataituri enkä seikkailija. Minulle ovat aina riittäneet hevoset, kun olen halunnut päästä paikasta toiseen. Mutta *Montgolfièresta* on varmasti olemassa kirjoja. Katselen ympärilleni, kun käyn Edinburghissa seuraavan kerran. Ostin tämän kuparipiirroksen vain siksi, että se oli minusta omaperäinen. Ja nyt meidän on pantava se taas pakettiin. Isoäitisi kutsuu ihan kohta, alkaa olla lähdön aika. Ja varmasti sinuakin jo kaivataan.”

Donella auttoi isoisäänsä kietomaan arvokkaan lahjan jälleen silkkipaperiin. Sitten hän seurasi isovanhempiaan alakertaan pitkin isoja, tammipuisia kierreportaita. Pihalla odottivat jo kahdet vaunut. Matka Hardien sukulinnaan kestäisi noin puolitoista tuntia. Matkalla Donellan äiti yritti saada ajan kulumaan nopeammin rupatteleamalla mukavia, mutta tyttären vastaukset jäivät yksitavuisiksi. Ajatuksissaan Donella näki jo itsensä *Montgolfièren* korissa. Lentäminen olisi niin paljon nopeampi ja hauskempi tapa matkustaa!

Hetken maailma oli heidän

Hardin klaaniin kuuluvat serkukset Ailis, Donella ja Haily varttuvat skotlantilaisen aristokratian kasvatteina 1800-luvun lopulla. Heillä on varaa ja aikaa haaveilla häikäisevästä tulevaisuudesta sekä matkoista ympäri maailmaa, kaukana vallitsevista säännöistä ja rajoituksista. Siinä missä Ailis on kiinnostunut tähtitieteestä, Donella suunnittelee uraa ilmailun parissa ja Haily näkee itsensä näyttämöjen supertähtenä.

Kun heidät hyväksytään Skotlannin ensimmäiseen tyttökouluun, heidän unelmansa näyttävät saavan siivet. Mukaan sisäoppilaitokseen lähtee palvelijaperheen tytär Emily, jolle koulu ei ole yhtä onnellinen paikka kuin yläluokkaisille serkuksille. Emilyllä on kuitenkin oma tiensä kohti unelmia.

Rakastetun Sarah Larkin *Tähtien tavoittelijat* on herkullisen draamaattinen romaani unelmista, ystävyyydestä ja siitä, mitä kaikkea voi joutua uhraamaan matkalla tähtiin.

ISBN 978-952-403-860-7 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR